

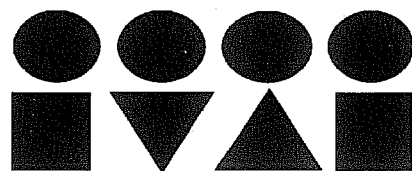
S
e
m
i
n
a
r

i
u
m

, 9

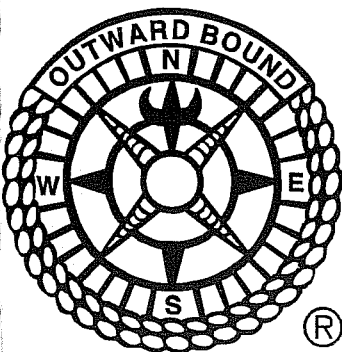


RICE
HARRIS
LOUISIANA
1945



Prázdninová škola Lipnice

léto 1998



Atmosféra, Bahnění, básnění, bytí, Computery, Den, dílny, diskuse, divadlo, doteky, duše, Ekologie, euforie, Filosofie, Gag, Happening, hry, hudba, CHuť, Inspirace, intenzita, Jedinečnost, Kvalita, Lana, lidé, Miniškoly, mosty, Naslouchání, noc, Odvaha, orientace, ? a odpovědi, Pohoda, pohyb, poznání, přátelství, PŘEKVAPENÍ, psychohry, Radost, relaxace, rétorika, Sebedůvěra, setkání, smích, sociodrama, Tanec, tvořivost, Umění, úlety, únava, Voda, výzva, Wilderness, eXperiment Y Zábava, ZÁŽITEK

Vítáme Vás v Muzeu

Můžem a jednou budem věci,
o kterých se nám teď ani nesní

Otvíráme v 5³⁵

Vítáme Vás na Seminariu

Vzájemná integrace
zdravotně (ne)postižených

Otvíráme v 5³⁵

Muzeum

1. Ve Slezském muzeu, v oddělení třetihor
je bílý krokodýl a medvěd a liška a kamenní trilobiti,
chodí se tam jen tak, co noha nohu mine,
abys viděl, jak ten život plyne, jaké je to všechno pomíjivé živobyť,
pak vyjdeš do parku a celou noc se touláš noční Opavou
a opájíš se představou, jaké to bude v ráji,
v pět třicet pět jednou z pravidelných linek,
sedm zastávek do Kateřinek, ukončete nástup, dveře se zavírají.
2. Budeš-li poslouchat a nebudeš-li odmlouvat,
složíš-li svoje maturity, vychováš pár dětí a vyděláš dost peněz,
můžeš se za odměnu svézt na velkém kolotoči,
dostaneš krásnou knihu s věnováním zaručeně,
a ty bys chtěl plout na hřbetě krokodýla po řece Nil
a volat: "Tutanchámon, vivat, vivat!" po egyptském kraji,
v pět třicet pět jednou z pravidelných linek,
sedm zastávek do Kateřinek, ukončete nástup, dveře se zavírají.
3. Pionýrský šátek uvážeš si kolem krku,
ve Valtické poručíš si čtyři deci rumu a utopence k tomu,
na politém stole na ubruse píšeš svou rýmovanou Odysseu,
nežli přijde někdo, abys šel už domů,
ale není žádné doma jako není žádné venku, není žádné venku,
to jsou jenom slova, která obrátit se dle libosti dají,
v pět třicet pět jednou z pravidelných linek,
sedm zastávek do Kateřinek, ukončete nástup, dveře se zavírají.
4. Možná si k tobě někdo přisedne,
a možná to bude zrovna muž, který osobně znal Egyptřana Sinuheta,
dřevěnou nohou bude vyfukávat do podlahy rytmus metronomu,
který tady klepe od počátku světa,
nebyli jsme, nebudem a nebyli jsme, nebudem a co budem, až nebudem,
jen navezená mrva v boží stáji,
v pět třicet pět jednou z pravidelných linek,
sedm zastávek do Kateřinek, ukončete nástup, dveře se zavírají.
5. Žena doma pláče a děti doma pláčí,
pes potřebuje venčit a stát potřebuje daň z přidané hodnoty
a ty si koupíš krejčovský metr a pak nůžkama odstříháváš
pondělí, úterý, středy, čtvrtky, pátky, soboty,
v neděli zajdeš do Slezského muzea podívat se na vitrínu,
kterou tam pro tebe už mají,
v pět třicet pět jednou z pravidelných linek,
sedm zastávek do Kateřinek, ukončete nástup, dveře se zavírají



*„Všichni mluví o počasí
a nikdo s tím nic nedělá“
Mark Twain*

Seminarium jako seminář určený všem, kterých se dotýká téma integrace

- a to nejenom z pozice jakékoli profese
- a to nejenom jako možnosti obohacení svého života

Seminarium jako semeniště zážitků, nápadů, informací a zkušeností, které budeme opečovávat a zalévat.

Seminarium jako semínko do duše.

Nabízíme možnost poznat a ZAŽÍT metodu seberozvoje prověřenou dvacetiletou praxí Prázdninové školy Lipnice a čtyřletou zkušeností s její aplikací v integračních programech. Žádná suchá teorie! Nechcete-li vše vyzkoušet na vlastní kůži, a podpořit poznatky společnými zážitky, nejezděte!

„Skutečně už necítím žádné napětí a rozdíl. Slovo integrace jsem pocítila naplno a asi nejdůležitější je, že už nechci říkat integrace, ale prostě bytí spolu...“

Vendula B. - Seminarium 96

„Ano, domnívám se, že je to jedna z mála akcí onoho integračního snažení, která méně mluví a více dělá. Díky!!!“

Lída K. - Seminarium 97

Muzeum (Kateřinky)

1498: Možná dnes s malounko shovívavým úsměvem vzhlížíme třeba k 10. století, anebo ještě dále, protože se nám dnes věci, které se tehdy vytvářely, zdají být nemotorné, chybí jim něco, co my dnes zvládáme levou rukou.

1998: Možná dnes s malounko shovívavým úsměvem vzhlížíme třeba k 15. století, anebo ještě dále, protože se nám dnes věci, které se tehdy vytvářely, zdají být nemotorné, chybí jim něco, co my dnes zvládáme levou rukou.

2598: Možná dnes s malounko shovívavým úsměvem vzhlížíme třeba k 20. století, anebo ještě dále, protože se nám dnes věci, které se tehdy vytvářely, zdají být nemotorné, chybí jim něco, co my dnes zvládáme levou rukou.

2998: ..

Můžeme sledovat vývojové zákonitosti např. v umění, společnosti, vědě, přírodě a vždy si můžeme všimnout jednoho společného znaku, kdy se zdá, že vývoj končí, že se není kam dál vyvíjet a pak najednou překvapivý skok a nenadále se nové a moderní stává zastaralým a je tu úplně nová dimenze. Pojmenovává se to jako zlom paradigma. Důležité je na tom to, že vždy jde o velké překvapení, o postup zcela novým, dříve nemyslitelným směrem.

Bezpečně naši generaci čeká zlom několika takových paradigmat. Je možné se na ně už teď natěšit a uvolnit se k jejich přijetí. Ještě výše může stát porozhlédnutí se kolem a přispět k bourání starého a tvoření nového.

Jestli o naší aktivní roli v těchto revolučních procesech něco rozhoduje, pak je to především svoboda našeho ducha.

Nakonec můžeme přemýšlet o vývoji našem individuálně lidském, jestli se zde neopakuje tak nějak podobná historie. Jestli nás v našem životě v duševním rozměru nečeká ještě něco zcela ohromujícího, něco, na co teď ani *neumíme* pomyslet.

(a závěrečnou úvahu teď napíšeme opatrně malým písmem a můžeme se takto dostat k přemýšlení o prožití smrti a co je za ní ?)¹

Muzeum je prostředím, kde hledíme na minulost, abychom se poučili a připravili pro budoucnost.

Na úplném začátku je Muzeum prázdné, připravené přijímat. Jediným exponátem je Cesta od počátku k člověku.

Každý exponát musí v sobě nést jak minulost, tak budoucnost. Vždy musí zůstat symbolické místo pro exponát, který *právě* vzniká.

Muzeum není sbírkou pasivních exponátů. I návštěvník je exponátem.

¹ Tady už je to poselství směrem k Fénixu

Seminarium

je dceřinný projekt Mostů a vyšel z potřeby zasáhnout společnost myšlenkou integrace zážitkem šířeji, než tomu bylo dosud u integrované skupiny středoškoláků jednou ročně na Mostech. Kurs byl nabídnut učitelům a vůbec výchovným pracovníkům s cílem *NAMOTIVOVAT je k tomu, aby si ze svých dětských skupin udělali integrované*. Jsme totiž přesvědčeni, že kořeny mnoha problémů naší společnosti tkví v tom, že jsou děti vychovávány zvlášť "zdravé" a zvlášť "(ne)zdravé". Seminarium 98 se posouvá dále a neomezuje se již pouze na učitele, ale na všechny, kterých se dotýká téma integrace.

Co nejvíce těší v roce 1998:

že jsme se dostali do fáze, že našimi **standardními** účastníky jsou lidé prakticky s libovolným fyzickým a smyslovým postižením u kterých čekáme jediné: motivaci, čili chuť zažít něco netradičního, čili prázdninovku. Dále těší, že již standardně děláme vysoká lana a slaňování. Technika je zvládnutá. A velikou radost mám z toho, že se sešla parta, která (doufám, že se neurazí) vytvořila dceřinný projekt Mostů a Seminaria - jde o Arbor vitae, který proběhl v červenci na Šumavě. Dále mám snad poprvé v šéfovské roli pocit, že kurs měl nějakou dramaturgickou nadrovinu, myslím Kateřinky. Odvážili jsme se připravit Trifidy a ty vyšly. Tým spolupracoval a pracoval příjemně.

Myslím, že jsme tento rok byli hrdi na to, že jsme posunuli motto kursu k **„vzájemná integrace zdravotně (ne)postižených“**. V tomto vidím velký posun, že se nepředpokládá integrace lidí se zdravotním postižením, ale i integrace lidí bez zdravotního postižení. Ten proces musí být oboustranný - vstřícný. Jsou to možná na první pohled maličkosti, ale nechtě - z našeho pohledu veledůležité. Dále jsme kurs otevřeli všem, které trápí a oslovuje z hlediska profese téma integrace, čili jsme opustili dosavadně výhradní učitele, kteří jediná byli zváni na minulé kursy. V dalším jsme kurs trochu „zMOSTovatěli“, tj. že jsme jej otevřeli i lidem mimo profesní zájem-tedy i těm, kterým integrace přijde jako příležitost k obohacení svého života. Tady byl i ten důvod, že nabídka MOSTů pro letošek chyběla.

Od počátku k člověku

Vraťme se zpět, zpět do doby, kdy ještě nebyla země. Daleko, daleko zpět, kdy ještě nebyl vesmír, kdy nebyl čas, kdy byla pouze přítomnost, pouze teď, žádné "již bylo" či "teprve bude". Tehdy díky neexistenci prostoru bylo vše zde a nebylo žádné tam. Stav naprostého ticha, harmonie, stav obrovského potenciálu. Při nepředstavitelně mohutné explozi se uvolňuje obrovské množství energie. Ta šíří se všemi směry vytváří vesmír. Vzniká prostor. Čas se rozbíhá kupředu. S časem se rodí minulost i budoucnost. Vzniká-li prostor, není již jen zde, už je i tam. Prostor plný energie se rychlostí světla rozpíná. Narodil se vesmír. Vesmír je nesmírně horký, je plný světla. Vznikají první atomy, vodík a helium, nejjednodušší prvky Vesmíru. Tyto plyny, vířící jako masa superhorkých kosmických mraků, přitahovány k sobě silou gravitace, pomalu kondenzují do podoby Galaxií. Hvězdy žijí neobyčejně dlouho-5,7,10 miliard let. Během této doby připravují ve svém nitru nové, těžší prvky, jimiž na konci svého života obdarují Vesmír. Přijde-li smrt, hvězda exploduje a vrhá do prostoru uhlík, dusík, kyslík, vápník, železo-prvky, které jednou budou tvořit živé organismy na Zemi. Očištěn od volných elektronů se Vesmír na své miliónty narozeniny stává průhlednějším. Mezi tisíci galaxiemi tančí mléčná dráha. Na jejím okraji vesmírný prach a plyny točící se ve víru kolem jedné z mnoha zdejších hvězd daly vzniknout devíti planetám. Za pět miliard let se někde tady zrodí lidský rod, který tuto hvězdu nazve Sluncem a třetí planetu od hvězdy Zemí. Povrch Země tvoří skály a nerosty, pod nimiž v útrokách žhne obrovský oheň. Těžší materiály jako železo, klesají do středu, zatímco lehčí látky vyplouvají k povrchu. Nepetržitá sopečná činnost vynáší na povrch bohaté zásoby minerálů a zvedá do výše mohutné masívy hor.

Sopečné plyny uvolněné z lávy vytvářejí prvotní atmosféru. Vodní páry, které tvoří jejich hlavní složku, se v chladném prostředí srážejí a objevují se první mraky. Brzy začíná pršet. Horký déšť pomalu rozpouští skály, na které dopadá a moře se tak stává řídkou polévkou, obsahující všechny přísady potřebné pro život..

Všude se hromadí koktejl molekul, aby byl záhy oplodněn ostrým slunečním zářením a úderem blesků. Zde se před necelými čtyřmi miliardami let rodí první buňka... a pak celé záplavy živých buněk.

Pravidelné střídání dne a noci po celá století, miliardy let míchaly s touto pralátkou a živé buňky se skládaly do různých kombinací. Tohle byl startovní impuls k rozvoji života. Tvoří se ta nejmenší a nejjednodušší stvoření: bakterie, které se vznášejí ve vodách mateřského oceánu. Odděleny pouze tenkou membránou, živí se organickými látkami této minerální polévky. Vznášejí se v teplém slanečném moři, unášejí je proudy, nadnášejí vlny. Po stovce miliard let se objevuje fotosyntéza, bakterie si začínají organické látky potřebné pro výživu vyrábět sami. Vznikají plži, medúzy, červi, hmyz. Před 450 milióny let vznikají ryby, první obratlovci. Jejich tělem prorůstá páteř, na níž se upínají svaly. Toto umožňuje úplně nový typ pohybu.. Začínají se vyvíjet čelisti a zuby, po stranách se začínají tvořit ploutve. V tuto dobu se dostávají na povrch pevniny první rostliny. Přetvářeli povrch Země v úrodnou půdu a připravovaly tak cestu zvířatům, aby je mohla následovat. Ploutve ryb se pomalu přetvářejí v kráčívé končetiny, formují se plíce

Míjejí milióny let.. Svět se mění, močály a vlhké pralesy vysychají. Na Zemi vznikají pouště. To nutí zvířata změnit styl života a ty se učí klást vajíčka s ochranným neprodyšným obalem. Končetiny se teprve v lokti a kolenní ohýbají směrem dolů. Bouřlivý vývoj je završen novou linií plazů – dinosaurů. Na Zemi vládou 140 miliónů roků. Z plazů se vyvinuli ptáci. Končí věk plazů, začíná věk savců. Objevují se kočky. Vývoj je rychlý, míjejí milióny let, objevují se opice. Přichází věk člověka.

Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. Země pak byla nesličná a pustá a tma byla nad propastí a Duch Boží vznášel se nad vodami. I řekl Bůh: buď světlo! I bylo světlo. A viděl Bůh světlo, že bylo dobré i oddělil světlo od tmy. A nazval Bůh světlo dnem a tmu nazval nocí. I byl večer a bylo jitro, den první.

Řekl také Bůh: buď obloha uprostřed vod a děl vody od vod. I učinil Bůh tu oblohu a oddělil vody, kteréž jsou pod oblohou od vod, kteréž jsou nad oblohou. A stalo se tak. I nazval Bůh oblohu nebem. I byl večer a bylo jitro, den druhý.

Řekl také Bůh: Shromážděte se vody, kteréž jsou pod nebem, v místo jedno, a ukaž se místo suché! A stalo se tak. I nazval Bůh místo suché zemí, shromáždění pak vod nazval mořem. A viděl Bůh, že to bylo dobré. Potom řekl Bůh: Zplod' země trávu, a bylinu vydávající símě, a strom plodný, nesoucí ovoce podle pokolení svého, v němž by bylo símě jeho na zemi. A stalo se tak. Nebo země vydala trávu, a bylinu nesoucí semeno podle pokolení svého, i strom přinášející ovoce, v němž bylo símě jeho, podle pokolení jeho. A viděl Bůh, že to bylo dobře. I byl večer a bylo jitro, den třetí.

Opět řekl Bůh: Buďte světla na obloze nebeské, aby oddělovala den od noci, a byla na znamení a rozměření časů, dnů a let. A aby svítila na obloze nebeské, a osvětlovala zemi. A stalo se tak. I učinil Bůh dvě světla veliká, světlo větší, aby správu drželo nade dne, a světlo menší, aby správu drželo nad noci, též i hvězdy. A postavil je Bůh na obloze nebeské, aby osvětlovala zemi. A aby správu držela nade dnem a nocí, a oddělovala světlo od tmy. A viděl Bůh, že to bylo dobré. I byl večer a bylo jitro, den čtvrtý.

Řekl ještě Bůh: Vydejte vody hmyz duše živé v hojnosti, a ptactvo, kteréž by létalo nad zemí pod oblohou nebeskou! I stvořil Bůh velryby veliké a všelijakou duši živou, hýbající se, kteroužto v hojnosti vydaly vody podle pokolení jejich, a všeliké ptactvo křídla mající, podle pokolení jeho. A viděl Bůh, že to bylo dobré. I požehnal jim Bůh, řka: Plod'tež se a množte se, a naplňte vody mořské, též ptactvo ať se rozmnožuje na zemi! I byl večer a bylo jitro, den pátý.

Řekl též Bůh: Vydej země duši živou, jednu každou podle pokolení jejího, hovada a zeměplazy, i zvěř zemskou, podle pokolení jejího. A stalo se tak. I učinil Bůh zvěř zemskou podle pokolení jejího, též hovada vedlé pokolení jejich, i všeliký zeměplaz podle pokolení jeho. A viděl Bůh, že bylo dobré. Řekl opět Bůh: Učiňme člověka k obrazu našemu, podle podobnosti našeho, a ať panují nad rybami mořskými, a nad ptactvem nebeským, i nad hovady, a nade vši zemí, i nad všelikým zeměplazem hýbajícím se na zemi. I stvořil Bůh člověka k obrazu svému, k obrazu Božímu stvořil jej, muže a ženu stvořil je. A požehnal jim Bůh, a řekl jim Bůh: Plod'tež se a rozmnožujte se, a naplňte zemi, a podmaňte ji, a panujte nad rybami mořskými, a nad ptactvem nebeským, i nad všelikým živočichem hýbajícím se na zemi. Řekl ještě Bůh: Aj, dal jsem vám všelikou bylinu, vydávající símě, kteráž jest na tváři vší země, a všeliké stromové, (na němž jest ovoce stromu), nesoucí símě, to bude vám za pokrm. Všechněm pak živočichům zemským, i všemu ptactvu nebeskému, a všemu tomu, což se hýbe na zemi, v čemž jest duše živá, všelikou bylinu zelenou dal jsem ku pokrmu. I stalo se tak. A viděl Bůh vše, což učinil, a aj, bylo velmi dobré. I byl večer a bylo jitro, den šestý.

Středa

- 16⁰⁰ Výtvarný workshop
- 5³⁵ Zelená karta
- 20⁰⁰ Očekávání a obavy
- 20³⁰ Semínko
- 21⁰⁰ Raut
- 21³⁰ Otevření Muzea



Kateřinky (aneb touha po smyslu).

Uvedení Kateřinek je výsledkem snahy o propojení kursu, o vybočení z rámce jednotlivostí programů, pouhopouhého střídání orvávaček s výtvarnem apod. Kateřinky byly projektem, který vyrval tým z letargie rutinního odvádění programů, který byl na pořadu všechny schůzky, dohotovován byl až v průběhu kursu. Jsou projektem, kde se aspoň malounko podařilo uvést program k intenzivnímu zamyšlení účastníků avšak i s potřebnými odlehčujícími prvky. Je to program, který dává do určitého kompaktu a jiného světla již proběhnuté programy a vytvořené artefakty v různých dílnách. Kontrast prázdného Muzea na začátku a konečná podoba Muzea s vystavenými díly účastníků, připomínkami programů, byl kořením kursu. Kateřinky jsou projektem, který čeká na další posun. A je co posouvat. Vždyť to mají i ve svém mottu.

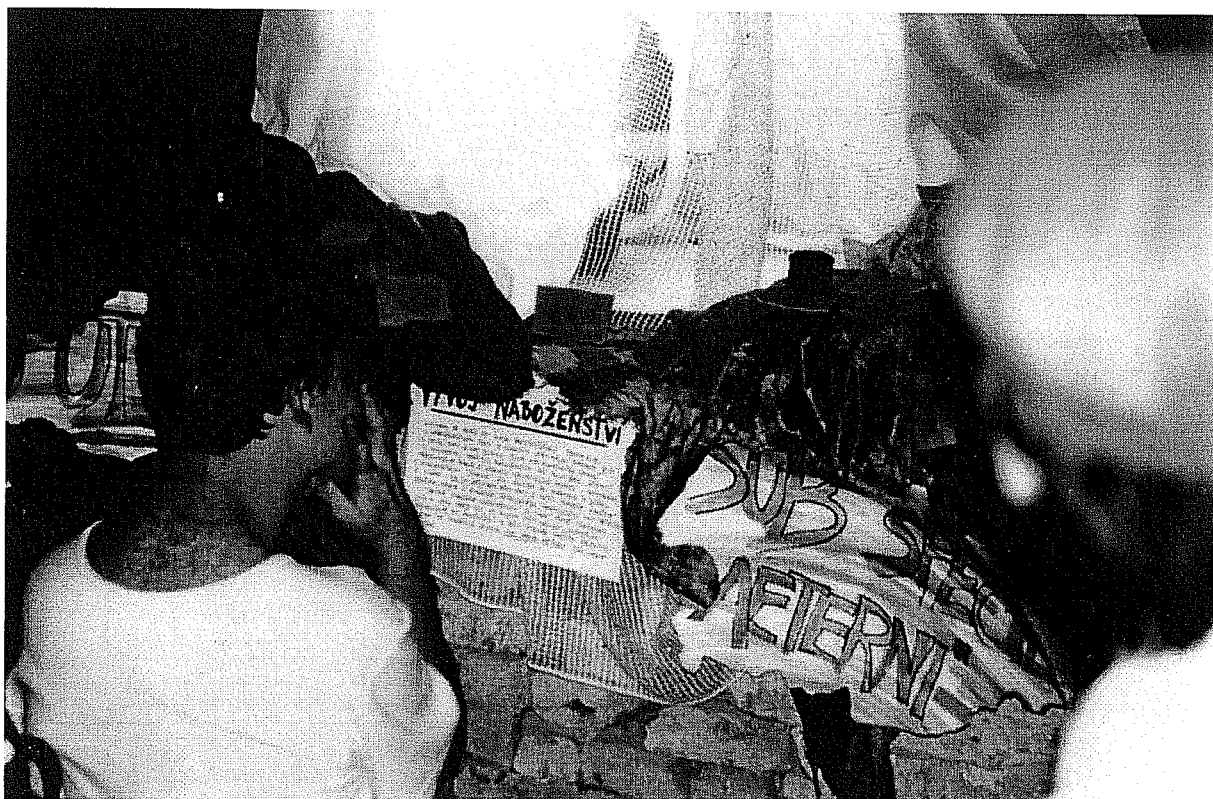
Na hliněnou destičku vyryj, co je pro tebe v životě nejdůležitější.
Rozmysli si dvě věci:

Co by sis v životě přál

Za co by jsi chtěl poděkovat ve svém životě

Nyní máš možnost se rozhodnout jak svou destičku obětuješ.

Výrazem tvé vděčnosti za Něco bude oběť destičky na pravé straně a vlevo ji polož, pokud chceš, aby se splnilo tvé Životní přání.



Do ut des
Dám, abys dal

Sub specie aeterni
Dám, neboť jsi dal

(Kohák: Člověk, dobro a zlo) Morální dimenze lidského bytí (tedy ta dimenze, která si klade otázku smyslu) je tedy těžko odlučitelná od dimenze náboženské. Dvojznačnost morální dimenze se pak odráží v dvojznačnosti dimenze náboženské. Jednu dimenzi bychom mohli označit jako *smluvní náboženství*, vystižitelné římským pojetím smlouvy: *do ut des*, „dám, abys dal“. ... Člověk ví, co chce, a k Bohu se obrací o pomoc při dosahování svých cílů.... Náboženství může přerůstat i jiným směrem. Mohli bychom je nazvat zbožností. Setkáváme se s pojetím Boha, který odmění, avšak se nedá koupit.... Náboženství, které staví život *sub specie aeterni* –pod zorný úhel věčného – vděčné „dám neboť jsi dal“

Čtvrtek

7 ³⁰	Andělská Anděla
9 ⁰⁰	1. servis
10 ³⁰	Autoškola
13 ³⁰	Čajovna
14 ³⁰	Dynamicsy
18 ⁰⁰	Obětování
19 ⁰⁰	Golfík
21 ³⁰	Motivace na Le Mans



Dramaturgie

(plánovaná):

Seminarium bylo tento rok ve znamení 5³⁵ podle Nohavicovy písničky.

Snaha o nastartování kursu a propojení účastníků před samotným začátkem byla realizována žádostí o zasazení opravdových seminářů a zaslání koláže na téma očekávání.

Na středisku je vítáme jednoduchým výtvarným workshopem, ve kterém si dělají vizitky a ruční recyklovaný papír. Hlavně je potřeba vyplnit neutěšené prázdné místo, kdy se

účastníci teprve sjíždějí. Ruční papír se bude hodit do Kateřinek, budou na něj kreslit svůj erb - ty budou vyvěšeny na stěně muzea. V 5³⁵ zaznívá svatební pochod a začíná adaptace Zelené karty. V ní se navzájem seznamuje a zkouší vícero dvojic. Při zkoušení jde o to, zda je *celá* skupina způsobilá k účasti na kursu - kapitán tedy zkouší skupinu „co víte o této osobě?“. Pak po zběžném ubytování přecházíme tradičně k očekáváním a obavám, k nimž se chystáme vrátit na konci. Slouží k rozmluvení účastníků. Pak přichází na řadu kruhové povídání na téma semínko, které jsem si dovezl - jak jsem si jej pěstoval a zaléval. To semínko se jasně hodí k názvu kursu a potřebujeme to téma otevírat - je to vlastně motivace, předstupeň k zamýšlení nad integrací. Posléze najíždíme do Kateřinek - celokursovni hře. Večeři, neboli rautem přes proslovy řečníků vcházíme do zřízeného muzea, zatím prázdného. Jediná expozice je hotová: Cesta od počátku Země k člověku. Pak je předveden ještě jeden multimediální program od Velkého třesku k člověku z pohledu Bible a Evoluka. Muzeum je připraveno k zaplňování. Účastníci netuší, že hlavními aktéry jsou oni a že nejenom budou muzeum nevědomky v průběhu kursu zaplňovat svými dly, ale že v něm budou realizovat některé „nepasivní“ exponáty.

Na papyrus ztvárněte pomocí hieroglyfů a symbolů příběh, v němž jsou klíčovými slovy dobro a krása.



(Kohák: Člověk, dobro a zlo) Tak řecký starověk sdílel s naprostou samozřejmostí představu krásy a dobra

>>Muzeum, v němž je vždy místo pro nový exponát<<

Pátek

4⁰⁰ Le Mans

9³⁰ Masáže

14⁰⁰ Servis

16⁰⁰ Hieroglyfy

18⁰⁰ Kino Pokrok



První tři dny jsou určeny k seznamování, k největšímu promíchávání v družstvech, Toto se završuje 4 den na Hrách bez hranic. Ty mohou být umístěny kdekoli v kursu a vždy tam něco znamenají. Druhý den má klasické schéma: Servis a Autoškola. Ale přece jen, minulé roky jsme zde měli ještě Dynamicsy. Ty jsou přetaženy do odpoledne. Je to snaha odlehčit kurs od věčného spěchu a klipového střihání programů – věčná otázka dynamiky kursů. Pak přichází Obětování, první artefakt do Muzea - volba mezi vděčností, či chtivostí (dám, neboť jsi dal x dám, abys dal). Pak Golfík s jedinečnou motivací, ten je první den proto, že to tak prostě chceme. Večer je zakončen motivací na ranní Le Mans a uzavíráním smének.

Směnky: v průběhu kursu je několikrát použit prvek z Casina, které jsme nechtěli uvádět, ale prvek přesahu smének z kursu je nesmírně lákavý. Vyhlédnuto je několik sportovních akcí, kde se dají typovat družstva a sázet. Otevřena je i Korupční banka, která za směnky dává peníze na sázení. Vše směřuje k tomu, aby se peníze pořádně protočily mezi účastníky a nakonec se svedla dražba o nakoupené směnky v poslední den kursu. Tenhle prvek je vlastně vede i jako celokursovni niť.

Třetí den ráno proběhne klasický Le Mans. Již popáté na integračních kursech PŠL. Nádherná hra, funguje skvěle. Po ní nezbytné masáže a relaxace. Po obědě servis. Těmi chceme šetřit, 1x za dva dny je podle nás ideální. Hieroglyfy jsou dalším programem do Kateřinek. Znázornit na papyrus příběh na principu boje dobra a zla. Den končíme velkým představením Kina Pokrok. Je to trochu obět. Je zde postaveno jako hra seznamovací. Je víc.

Věnování

Skutečnému Jonathanu Rackovi, který žije v každém z nás



Rozednilo se a svěží slunce zlatě pableskovalo po mírně zvlněném moři. Milí od břehu čerila vodu rybářská loď a vzduchem se nesl křik svolávající Hejno k snídani; nakonec se tisíc racků slétlo a všichni se začali rvát o kusy potravy, přičemž nevynechali jediný úskok, jak napálit druhého. Začínal další perný den.

Ale daleko odtud, úplně sám nad lodí i pobřežím, trénoval Jonathan Livingston Racek. Ve výšce [třiceti stopladeseti metrů] spustil nožičky s plovoucí blánou, zvedl zobáček a celý se vypnul, aby udržel křídla v bolestivě prohnuté křivce. Ta křivka umožňovala létat tak pomalu, až mu vítr začal šeptat do tváře a moře se pod ním zastavilo. Přimhouřil oči soustředěním, zadržel dech a s námahou prohnul křídla o další ... jediný ... [palec|centimetr]. Vtom se mu rozčepýřilo peří, ztratil rychlost a začal se propadat.

Rackové, jak jistě víte, nikdy nelétají trhaně a nikdy neztrácejí rychlost. Ztratit rychlost ve vzduchu, to je pro ně velká hanba a ostuda.

Ale Jonathan Livingston Racek se nestyděl, raději znovu rozepjal křídla v té nezvykle ostré křivce – a znovu ztrácel rychlost a propadal se jako kámen. Nebyl to zkrátka obyčejný pták. Většina racků se ani nesnaží naučit víc než základní prvky létání. Stačí jim vědět, jak se mají odlepit od břehu, popadnout něco k jídlu a fr! zpátky. Většině racků totiž nezáleží na létání, ale na jídle. Našemu rackovi však šlo především o létání, a ne o jídlo. Jonathan Livingston Racek nejraději ze všeho létal.

Přitom si uvědomil, že mu jeho způsob uvažování nepřináší mezi ostatními ptáky žádnou zvláštní oblibu. Přece i táta s mámou kroutili hlavami, že jejich Jonathan nedělá od rána do večera nic jiného, než pořád dokola zkouší nízký klouzavý let.

A měl co objevovat! Nemohl například pochopit, jak je možné, že při letu nad vodou ve výšce menší než poloviční rozpětí křídel vydrží ve vzduchu déle a nemusí se tolik namáhat. Klouzavý let v takovém případě nekončil obvyklým zuchnutím do vody; místo toho za ním nožičky, pevně aerodynamicky přitisknuté k tělu, zanechávaly dlouhou širokou stopu. A když začal podobně přistávat i na břehu a vyorával stopu do písku, rodiče už začínali být zoufalí.

„Proč to, Jonathane, děláš?“ vyčítala mu maminka. „Nemůžeš být jako všichni ostatní? Copak Je to tak těžké přenechat přízemní létání pelikánům nebo albatrosům? Proč nejíš, Jonathane? Vždyť jsi kost a kůže!“

„Mně to nevadí, mámo. Mně zajímá jen jediné: chci si vyzkoušet, co všechno ve vzduchu dokážu. Chci to prostě vědět.“

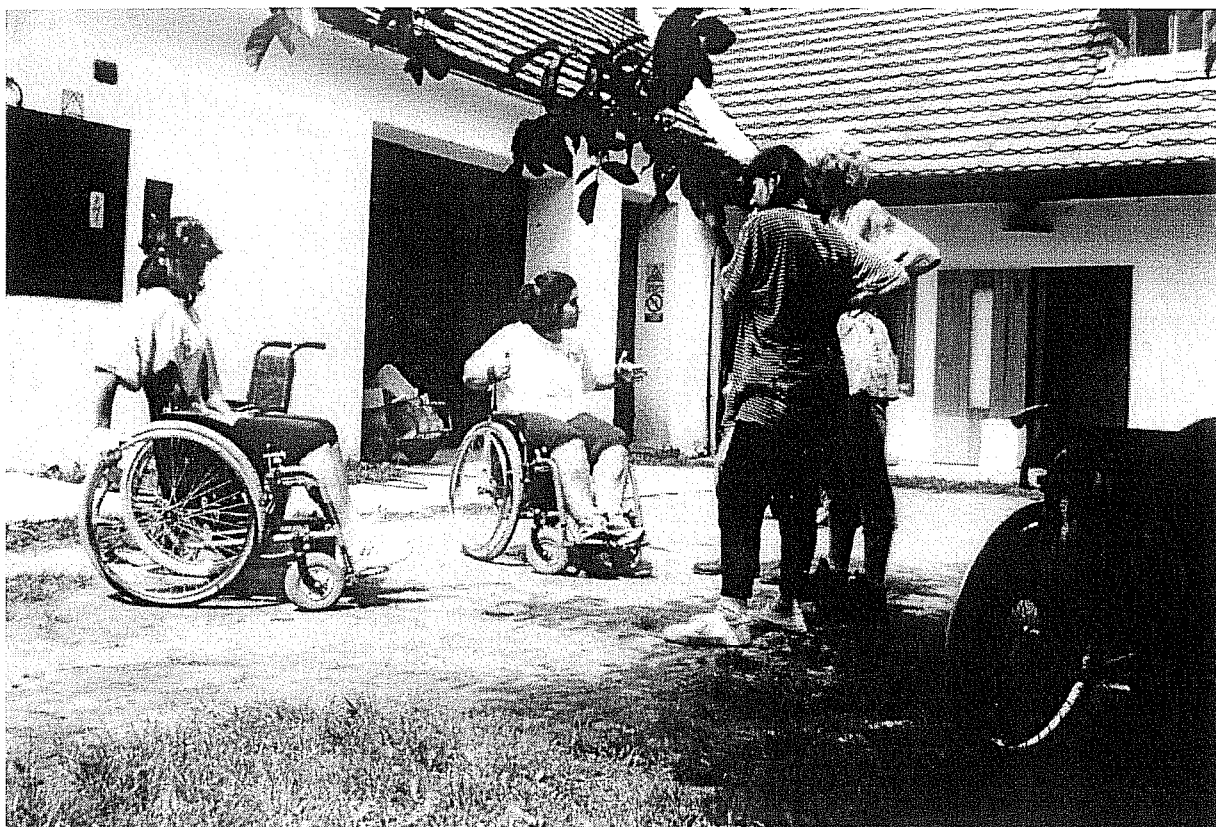
„Podívej, Jonathane,“ domlouval mu otec po dobrém. „Blíží se zima. Rybářská loď se objeví jednou za uherský rok a ryby žijící na povrchu se stáhnou do hlubin. Když už chceš něčemu přijít na kloub, tak se, prosím tě, zajímej o potravu a nauč se ji shánět. Já proti tvému létání nic nemám, ale klouzavého letu se nenajíš, to si zapiš za uši. Pamatuj si, že létáš proto, aby sis sehnal něco do zobáku.“

Sobota

9⁰⁰ Boyard

22⁰⁰ Vyhlášení

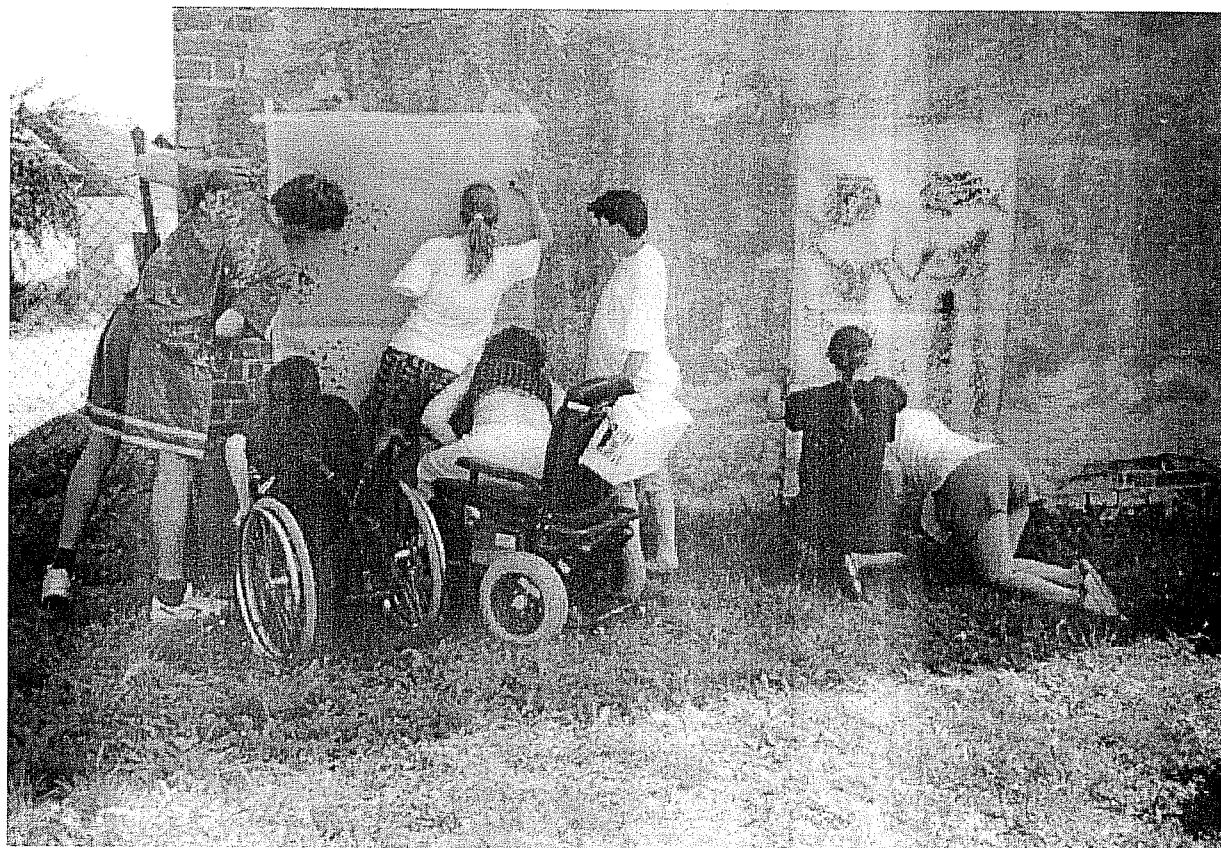
22³⁰ Racek (čtení)



Čtvrtý den je cele věnován velkému projektu Páji – Boyardu. Je potřeba dostat se do vody a připravit se horo miniškolou na připravovaná vysoká lana a slaňování. Večer po vyhlášení výsledků se poprvé formou čtené poslechovky seznamujeme s Jonathanem Livingstonem Rackem. Přečte se jen několik úvodních stránek o učení.

Den pátý začínáme Kateřinkama-Pointilismem. Den vede ženská část instruktorské osádky, protože zbytek natahuje lana na druhý den. Jana si bere nelehký úkol. Z tradice chceme nějaký čas na kursu věnovat besedování o integraci. Na rozdíl od minulých let jsme se rozhodli, že tentokrát to necháme v rukou samotných účastníků. Znájí toho hodně a sdílení zkušeností jim na předchozích ročnících chybělo. Nezklamalo nás to. Varianta pozvaný host z minulých let je tímto zavržena. Pak je potřeba účastníky odštíhnout – slouží Dědečci a babičky a den končíme Hrami bez hranic, netradičně uvedených prakticky v polovině kursu. Ať jsou kdekoli, vždy jsou o něčem a nikdy neztrácejí. Pokračujeme s uváděním Racka, tentokrát z videa – ale opět jen část.

Naber si barvu a běž ...



Egyptané kreslili většinou to, co věděli, že existuje; Řekové to, co viděli; ve středověku se umělec naučil vyjádřit na svém obraze to, co cítil. Dále se do obrazu dostávaly i příběhy, myšlenky, nálady...

>>Muzeum, v němž je vždy místo pro nový exponát<<

Neděle

9 ³⁰	Pointilismus
11 ³⁰	Úklid
14 ³⁰	Beseda
19 ⁰⁰	Memory
21 ³⁰	Servis
22 ⁰⁰	Hry bez hranic
23 ³⁰	Racek (video)

Co oproti plánu vyšlo a nevyšlo

Myslím, že tak jako snad vždy, nevyšla snaha o předkursovní hru. Slabá třetina účastníku nám poslala požadované koláže (nutno zde přiznat, že jsme to možná do dopisu neuvedli naprosto jasně) a semínko na kurs přivezlo jen pár jedinců. Toto byl ovšem nenadále zajímavý prvek, protože semínka neměl ani tým (!!!) a Jana otevřela kruhové sezení o Semínku upřímnou zpovědí, v čemž spontánně pokračovali i účastníci. Vypadalo to na netradiční rychlé otevření účastníků na začátku.

Tradiční bolestí je kratší sólo, než 24 hodin. Chyba je samozřejmě na naší straně. Špatné plánování a špatná organizace. S tímto ruku v ruce jde o to, že opět se nepodařilo přesunout přípravu do předkursovní doby a že jsme měli opět dlouhé, předlouhé schůzky. Únava a nevyspání.

Účastníci:

Kurs měl SVÉHO účastníka. Jinak na začátku hned při prvním společném sezení u Semínka se nádherně otevřeli (startovním momentem zde byla maximálně upřímná zpověď instruktora) a zdálo se, že nebudou žádné problémy s jejich otevřeností v budoucích ohlédnutích. Opak je pravdou. Udělal jsem zřejmě chybu a přeskočil jsem vývojovou etapu otvírání a dal jsem velký prostor pro otevřenost, který zřejmě účastníky zaskočil a nepřijali to. Tohle mi došlo se zpožděním, které se prakticky nedalo už vybrat. Nehledě na to, že se tu projevila i moje nemohoucnost vést review konkrétním, přímo mířeným způsobem. Tady mi dal lekci Honza při review tanečrny. Jest těžko odhadnout, co si nakonec účastníci celkově odnesli.

Máme tady takové dva kruhy ...

Vysoká lana jsou již zavedeným programem. Tvoří je nízká lana, slaňování, trámky ve výšce a lanovka. Je ale bezpodmínečně nutné, aby před samotnými lany ještě proběhla jakási miniškola, či příprava, kde se účastníci naučí pracovat s horomateriálem a zkusí si svou váhu při slaňování na jednoduchém sklonu kopce. Také si zkouší jet koleje ve výšce 1m nad zemí se záchranou. Tuhle horo-miniškolu realizujeme jako jednu disciplínu Boyardu. Místo jsme našli u Suchdola nad Lužnicí na skále v dětském táboře. Terén je ideální, kolmá skála v borovicovém lese ze shora přístupná skrze borůvky. V oblasti Bukové se těžko bude hledat něco ideálnějšího. Slaňování je technicky provedeno tak, že cyklista slaňuje vozík, v němž sedí (je nutné vhodně vozík navázat a najít vhodně těžiště). To znamená, že slaňovací lano je přes osmu chyceno na vozíku a ne na člověku. Ten je pouze jištěn. Vedle něj pro jistotu slaňuje chodák, který musí mít volné ruce a tak je slaňován někým zezdola. Tento pomocný chodák je ještě jištěn smyčí k vozíku. Takto se jistí tito lidé ještě navzájem. Potřebujeme jako obsluhu minimálně 3 lidi. 1 nahoře, který připravuje ke slaňování a který potom jde dál jako pomocný chodák, druhý slaňuje tohoto pomocníka a třetí jistí vozičkáře. Zatím je akorát problém s přilbou, že zatěžuje hodně hlavu a působí velkou únavu krčních svalů toho, co slaňuje. Pomocník by měl pro jistotu držet slaňovací lano ještě u sebe aby mohl v případě potřeby jednoduše „zamknout“ vozík otočením lana kolem úchytů vozíku.



Pondělí

7³⁰ Číňan

8³⁰ Borůvky

10³⁰ Lana

22³⁰ Indiánská pohádka



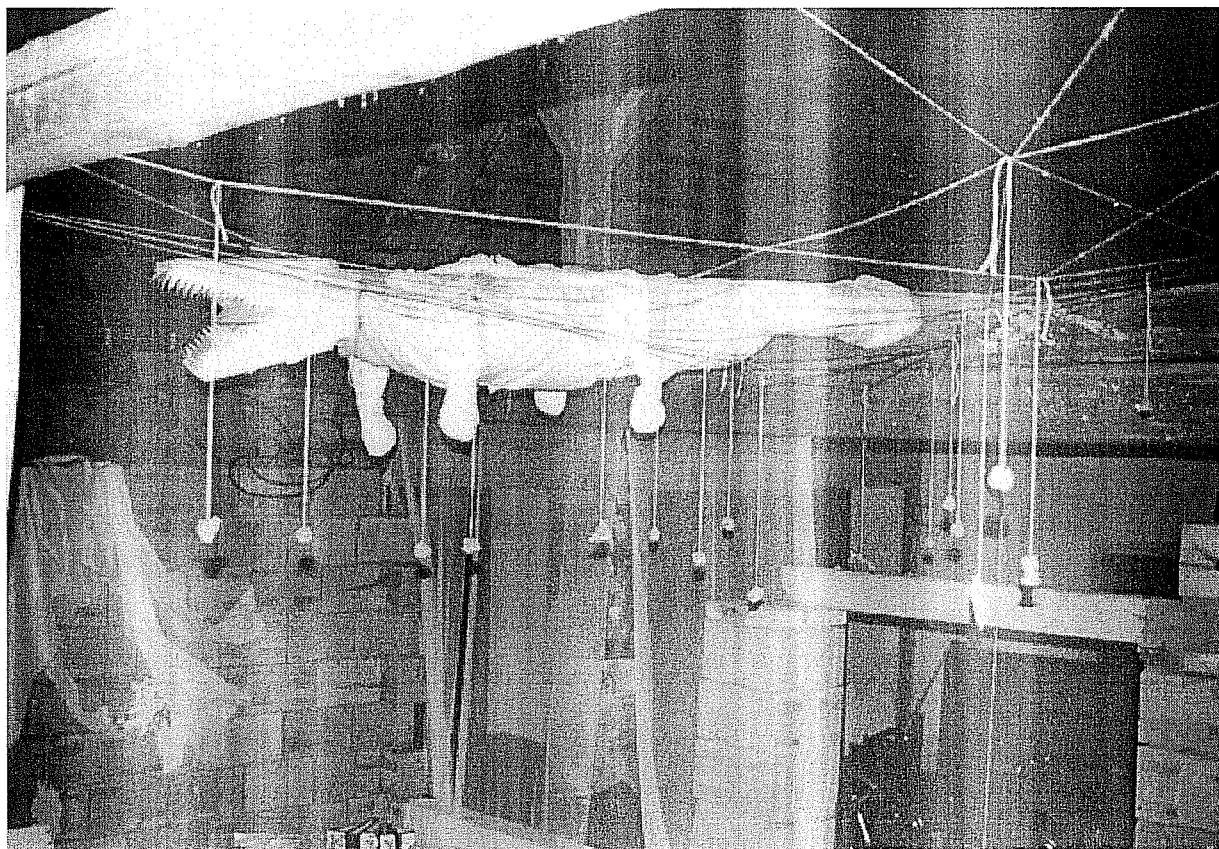
.... Jako vysoká lana slouží dva trámky spojené na vzdálenost kol u vozíku pověšené ve výšce cca 8m (inspiraci jsme načerpali z knihy „Bridges to accesibility“). Jako obsluha potřebujeme jednoho až dva nahoře, jednoho jističe dole a nadšence, kteří sundávají z lanovky. Je potřeba myslet na to, aby se člověk dostal buď vlastní silou, anebo s pomocí nahoru na ty koleje.

Dovolím si malou rekapitulaci spektra postižení, které jsme již slaničili a provedli přes naše vysoká lana - nepíše se mi to moc jednoduše, ale zřejmě jako poselství by to mělo být: berličkář, vrozená amputace nohou, ochrnutí na jednu polovinu těla, spastik¹ (DMO), dívka s jednou rukou, a v neposlední řadě klasická paraplegie.

¹ Tady zřejmě není co platno vyzývat účastníka k tomu, aby se na laně uvolnil

„Hrob jedné vlny druhé je
zelenou kolébkou...“

Jiří Wolker



„Duševní zátiší s bílým krokodýlem“
autoři: Seminarium 98

Zavři oči, .. a rozhlédni se

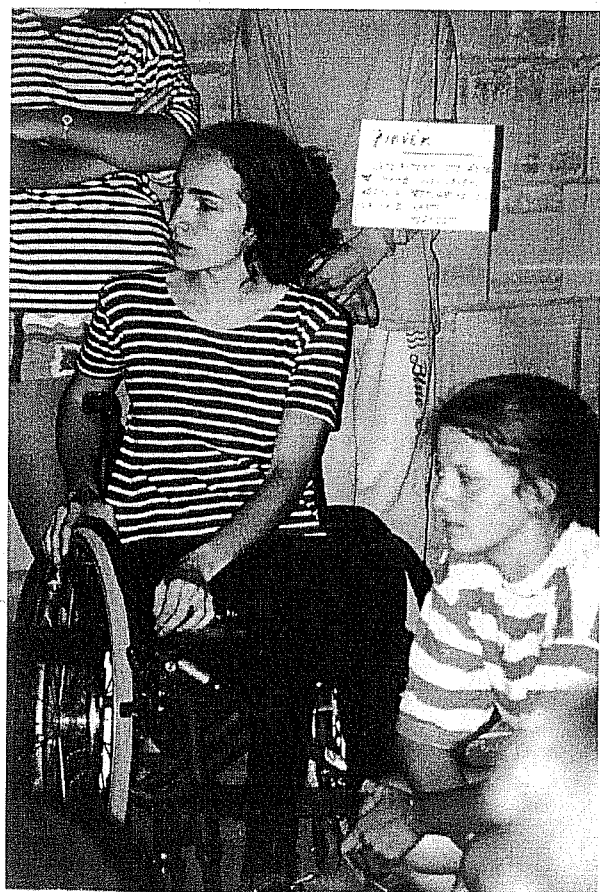
Dnes je tvorba výtvarných děl úzce spojena s momentální poezií duše a může si jí dovolit každý bez hodnotícího pohledu učitelky, co je dobré a co je špatné. Takto se může stát umělcem kdokoli a duše stvořeného díla je často nepředatelná. Někdy jí autor sám po čase přestane rozumět.

Úterý

9 ³⁰	Servis
11 ³⁰	Hýbnerovky
14 ⁰⁰	Scrabble
20 ³⁰	Strom života

Středa

8 ³⁰	Hoki koki
10 ⁰⁰	Ruce a hlína
11 ³⁰	Pohádka
13 ³⁰	Museum
14 ⁰⁰	Servis
15 ⁰⁰	Sólo



Nyní budete mít možnost zůstat se svými myšlenkami sami celých 24 hodin. Bude to čas, který bude patřit pouze vám. Jsme spolu již osmý den a nastává čas, kdy je možné se soustředit sám na sebe, na své vlastní myšlenky, a čas na přemýšlení o dnech následujících. A nejen o nich, možná, že někdo z vás bude plout časem vpřed, jiní se po časové ose budou vracet. Čas, který vás nyní čeká, strávíte o samotě a věřím, že každý z vás nalezne smysl toho, proč být sám se sebou.

Sólo:

..jsme na Seminariu zařadili poprvé z klasických důvodů únavy jak fyzické tak psychické účastníků. Nelitovali jsme, účastníci se otřepali a jeli na plno dále. Sólo bylo na integrovaném kursu uvedeno asi potřetí. Není se čeho obávat, naprostá pohoda. Stačí jeden venkovní záchod, obětavou obsluhu, zvoneček pro potřebné účastníky a vhodné rozmístění cyklistů v kruhu okolo základny. Již standardně si stěžovali na krátkou dobu.

Pod krovem muzea byly nalezeny jejich erby.



>>Muzeum, v němž je vždy místo pro nový exponát<<

Čtvrtek

15⁰⁰ Servis

16³⁰ Videoklipy

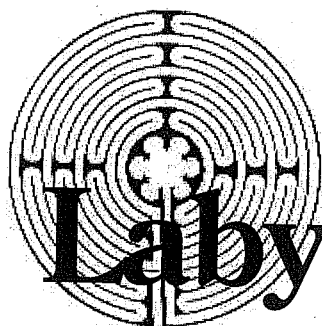
19⁰⁰ Tančírna



Den sedmý je věnován servisu k předešlému lanovému dni. Jsme překvapeni. *Všichni* účastníci byli natěšeni a nádherně jim to sedlo. Nevěřili jsme jim to. Den je veden ve znamení velké vodní hry (adaptované Scrabble) a očekává se večerní program Strom života, který je veden arteterapeutickou technikou. Opět vyvrcholí do Kateřinek ztvárněním semínek/plodů. V muzeu slouží jako soubor Člověka. Možno provázkem rozeznít.

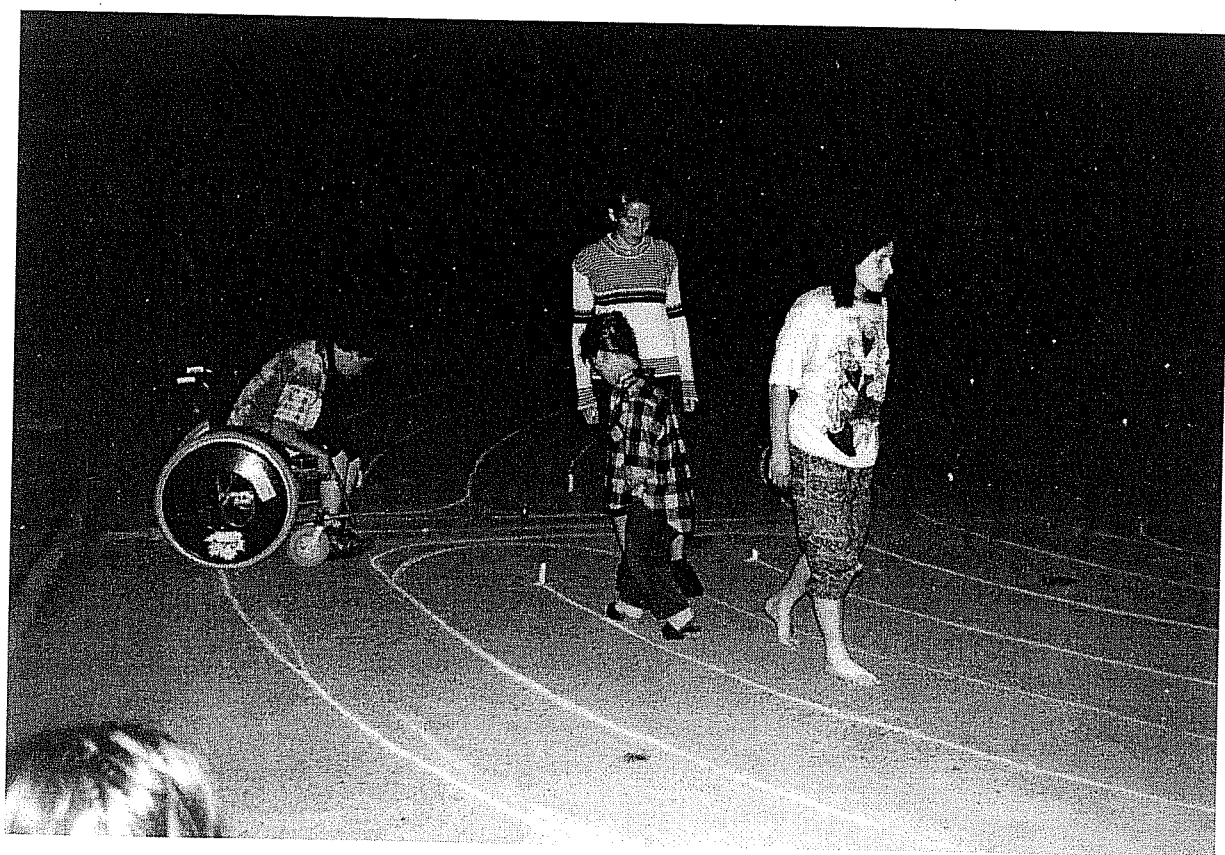
Den osmý směřuje k uklidnění – sólu. Ruce a hlína do hloubky duše, happeningové ztvárnění pohádky a prohlídka současného stavu Muzea. Pro některé účastníky překvapení, že se spousta vytvořených věcí dostává do nového kursovního kontextu. Mnoho a mnoho podnětů, velká únava, relaxace, nabrání sil – jsou na sólo naprosto zralí. Na sólo čtou racka, píší

dopis sobě o rok starší a margarety. Další den po návratu odlehčíme Tančírnou a videoklipy a vše se připravuje na finále. Opravdu uvedení Trifidů, lehké výtvarno s odpočínutím a Kokosy na sněhu (snad spolu s Autoškolou na všech kursech Mostů a Seminarií). Poté dotažení první kursovní hry – dražba směnek. Večer uzavíráme v Muzeu, kde sedí opět spící hlídač a průvodce provede po teď již zcela naplněném Muzeu. Na řadu přichází J.L.Racek a z něho odplouváme do Retra a nabídkou průchodu Labyrintem buď v katedrále v Chartres, nebo na Petříně, či u Oplatkárny opravdu končíme.



Labyrint

aneb cesta k dalšímu labyrintu 



>>Muzeum, v němž je vždy místo pro nový exponát<<

Pátek

5³⁵	Trifidi
10³⁰	Servis
12⁰⁰	Výtvarný workshop
14³⁰	Pohár Johnyho Walkera
18³⁰	Dražba směnek
21⁰⁰	Voskaři
22⁰⁰	Muzeum – retro
00⁰⁰	Labyrint
5³⁵	Margareta



Do Trifidů jsme si netroufli 4 roky. Byla to velká výzva a strávili jsme na její adaptaci pro integrovanou skupinu drahně hodin. Nakonec podle obvyklého schématu jsme je hodili do vody a necht' plavou. Je naprosto možné zařazovat obvyklé prvky. Poradí si. Zakončeno přeplutím rybníku na slepo. Není potřeba nic dodávat – stačí si přečíst Fond.

ARETÉ = řecky výbornost, zdatnost, dokonalost

Eva: Areté je cílem výchovy, vzdělání, kultury u každého z nás. Každý má jiný typ dokonalosti, ke kterému se má přibližovat. Kant této zdokonalitelnosti říká inteligibilita. Abychom mohli být inteligibilní, musíme být svobodní. **Dave:** Člověk je svobodný, zvíře ne. Proto zvíře nezabývá, když požívá jiné. Zvíře nemůže volit mezi dobrem a zlem. Svoboda je přesah našich možností. Vždy je za myšlenou hranicí „něco“ a my o tom víme, nějak o tom od počátku víme. **Šárka:** Člověk je bytost transcendující, tj. přesahující. Jsou tací, kteří by nám rádi „narvali do hlavy“, že jsou nějaké absolutní hranice našich možností. Tak to ne! Jsme bytostí otevřené, přijímáme výzvy světa a celého kosmu a přetváříme je na naše vlastní možnosti. **Vladka:** Každá hranice je proto hranicí, protože je hranou oddělující to známé a to neznámé. Někdo víme, že za horizontem je další svět. Každý z nás se „prodírá“ k nějakému tvaru, stejně jako kytky se prodírá ke svému tvaru ze semínka. **Petra:** Ale kytky končí u svého tvaru, zatímco člověk se „prožije“ ke svému tvaru, ale směřuje k něčemu ještě dokonalejšímu, co je zdrojem možností všech tvarů vůbec. Proto je člověk svobodný, ale kytky nejsou svobodné. Ne, není hranic pro myslícího člověka, v tom je jeho velikost.

Jirka: Mluví-li o tvaru člověka, neznamena to v žádném případě to, jak vypadá – tento tvar je nepodstatný, jde o „tvar duše“, tj. jde o všechno, co je v duši. Hussere říká: Duše nemá dno, je něčím absolutním, duše nemá hranice, v tom je něco božského a o tento moment je třeba pečovat. **Markéta:** Něčemu je třeba se vyhnout, např. tomu, co popisuje Jan Patočka: „Neboť existují pouze zdánlivé možnosti životní, existují duté formy bez skutečného obsahu, navenek často lákavé a reálné, ale vnitřně neplodné a vyžrané, takové formy, v nichž život vysychá a stagnuje, nedovedou rozprout ani k tvoření ani k oběti.“ (*J. Patočka: Péče o duši I., Praha, Oikúmené 1996, s. 98*)

Marie: A ještě jeden citát z téže knížky: „Abychom mohli myslet na vlastní úkol, musíme myslet na to, co je v životě vůbec poslední, nejhlubší, základní, musíme se pokoušet o nadlidské, abychom s čistým svědomím směli pomýšlet na čistě lidské.“ (*tamtéž, s. 100*) **Julka:** Jinak řečeno, abychom věděli, kde máme vlastní dno, musíme prožít to, co je ještě pod ním. Je třeba, abychom nabyli jasnosti o vlastním tvaru (o vlastní duši), a to nejde bez krizí. Κρισις (řec. krizis) znamená odlišování, rozlišování. K životu patří „krizis“, tj. boj, pochybnosti o sobě, zklamání. Život je neustálým zkoušením sebe sama. **Katka:** Areté je tedy dokonaná dokonalost v každém z nás, není to konkrétní vlastnost, je to obecná potence konat dobré, protože tím, čím jsme (tj. tělem a duší), umíme vládnout. Péče o tělo (technai) a péče o duši (epimeleia) jsou vyvážené, tj. vyaretovány. **Jana O.:** Kdo má Areté, má v sobě potenci množovat dobro na světě, protože harmonie – vyaretovanost obou částí přispívá harmonii celku, tj. Kosmu (řádu). Alespoň taková jistota byla živa ve Starém Řecku. Tento úkol – vyaretovat obě péče děláme celý život, tímto aretováním se postupně propracováváme (životem) k „tvaru“, jenž je jen náš. A to je účel lidského života. **Lenka:** Tento tvar u každého z nás je pro celek světa, pro jeho pořádek a posvátnost. Říkám-li tvar, myslím tím tvar duše, protože tělo má být otužováno jen a jen kvůli duši, nikoli naopak. **Lucka:** Samozřejmě „tvar“ v češtině představuje jen obrys, v řečtině je to vzhled, vid – tzv. eidos, což znamená podstata. Z eidos je pak idea. Máme-li posvátnou vyrovnanost v duši, šíříme ji kolem sebe, aniž bychom o tom věděli. Každý má jiný tvar. **Ivča:** V tom leží kus úžasnosti. G.W. Leibniz tuto myšlenku nazval „absolutním rozdílem“. Znamená to (zjednodušeně), že na světě je nekonečně mnoho duší a každá se liší od té druhé a všech ostatních, ale liší se i sama od sebe, vždyť se jedná o absolutní rozdíl. Každá duše je tedy absolutně jedinečná, každá má zde ve světě nezastupitelný úkol, protože se musí uvést do svého tvaru. Z toho plyne, jak mohla vzniknout taková dokonalost v tomhle světě??

Evža: Žijeme uprostřed zázraků, jen je už neumíme vidět, jsme pro ně uzavřeni. Proto Sókratés dělal elenktikon a protreptikon s lidmi. Elenchos je vyvracení jistot, které jsou mylné, a protreptikon je otřes – ten je nutný pro probuzení z duchovního spánku. Protreptikon – to je otřes ve „frontovém zážitku“. Otřes – to je samota, opuštěnost, je to vyhmátnutí toho nejhlubšího negativna, je to přestálá hrůza, je to překonaná smrt – je to příležitost pro nové zrození. **Olga:** Ševelení listů ve větru o tom všem něco ví, je třeba učit se naslouchat. Štěstí je „být“ nejhlouběji, tzn. být tam, kde již nejsou jsoucna, tj. věci, ale tam, kde je to, co umožňuje, že věci jsou. Toto nejhlubší je bytí samo – to je to pozadí, na němž se ukazují věci. Heidegger říká toto: „Bytí nemůže být, kdyby bylo, nezůstalo by bytím, ale bylo by jsoucnem.“ (*Heidegger, M.: Wegmarken, Frankfurt am Main 1967, s. 306*). To znamená, to nejhlubší není v pozici, tj. pozitivně (jako třeba motýl nebo kámen), tj. empiricky to nepotkáme, i kdybychom šli na kraj světa. **Jana F.:** To, co dává plnost naší Areté, je sdílení Bytí samého, ale to je možné jen myšlením, čtením, rozuměním. Pak přichází ticho a nevýslovnost zavalujícího štěstí. Lidské „Dobro“ – to nejvyšší, to nejlepší – to není předmětem vědění, kterým se ovládají věci tohoto světa. Každý podnikatel by ho totiž okamžitě prodával!!! **Verča:** To nejvyšší Dobro se totiž nedá koupit, zde jsou „kapitalisté v pejru“, stejně jako socialisti, kteří to slibují v komunistickém ráji – a je to tak dobře! Ten, kdo toto slibuje a chce Dobro vydobýt technicky, je lhář, často o tom ani neví, ale je to klam! **Helena:** Tito lidé se jmenují sofisté, chtějí člověka vyrábět, chtějí z něj udělat morální bytost technicky, tj. nějakými předpisy, zákony atd. Toto je BLBOST! **Fanda:** Pokud jsme jen trošku u věci, pak můžeme jen jediné: Probudit v duši ten pramen, z něhož pochází vše, to co samo je nezjevné, ale zjevuje vše ostatní. Žít z vlastního pramene je morálka. **Gino:** To je Areté – výbornost, výtečnost, dobro, zdatnost. Probudit neprobudilého!

Postkursovní úvahy:

Po kursu se vynořila tato úvaha založená na zkušenostech ze dvou věcí: Kateřinek a Dne trifidů. Obě měly společný jmenovatel, který jsme nazvali Omega Ωefekt. U obou těchto stěžejních a více méně premiérových programů jsme v průběhu udělali právě ten typický oblouk tohoto písmene. Ve snaze adaptovat ať už Kateřinky, nebo Trifidy tomu, že jsme na integrovaném kursu, strávili jsme mnoho času přemýšlením, *JAK* to jen upravit, aby to mělo své místo na Seminariu. Do Kateřinek jsme se snažili tu integraci „vecpat“ skoro násilně a těch způsobů pochodu Trifidí skupiny s cyklisty, co jsme jen vyzkoušeli. To vše jen proto, abychom nakonec zjistili, že nejlepší u Kateřinek nemusíme přemýšlet proč mají být zrovna na integračním kursu a můžeme je uvést naprosto přirozeně („my je tam dáme, protože se nám to **PROSTĚ** líbí“) a Trifidy de facto taky. Vrátili jsme se po takovém oblouku zpět do původního místa, odkud jsme startovali, protože jsme chtěli zohledňovat integraci. Toto uvědomění dost cítím jako klíčové. Uvedu větu z úvodního zamyšlení: Integrace začíná tam, kde se o ní přestává mluvit.

A teď pozor. Jestli ale Mosty a Seminarium nejsou také tou cestou po oblouku písmene Ω??? Tím, že už ve svém názvu deklarují integraci, tak ji zřejmě porušují a odrazují spoustu potenciálně zajímavých účastníků (viz třeba Pavla Valníčková na Intertouchi). Opravdu začínám mít pocit, že je potřeba se posunout dále a další kurs tohoto typu stavět jinak. **NEJPRVE** myšlenka kursu, *pak* až jeho pouhopouhé otevření smyslovému a fyzickému postižení.

Studnice moudrosti:

Erazim Kohák: Člověk, dobro a zlo

E.H. Gombrich: Příběh umění

R. Bach: Jonathan Livingston Racek

paní Hogenová: ARETÉ = řecky výbornost, zdatnost, dokonalost

Poděkování:

- Správce střediska
- Kuchařka Olik Machalíčková
- Pomocná kuchařka Vendula
- Arbor vitae
- Sponzoři
- Kancelář PŠL
- Tým
- Speciální poděkování našim zdravotnicím.

Za tým



27.11.1998

Vojta

Nashledanou v Muzeu

Můžem a jednou budem věci,
o kterých se nám teď ani nesní

Otvíráme v 5³⁵

Nashledanou na Fénixu

Otvíráme v 5³⁵